

Dag 33 – dinsdag 29 januari

Het lag niet aan mij... Het is echt “zotte kindjes”-weer. Toen ik gisteravond omstreeks half negen het waagde mijn gezicht te laten zien beneden, heb ik natuurlijk de monsters gewekt die nog maar net hun kopjes hadden neergelegd volgens Koen. Algauw hadden we weer 1 bol hond. Lagun zat voortdurend te krabben aan het raam om naar buiten te gaan maar dat was enkel om de tuin verder te gaan omploegen. Daarna begon hij te blaffen op Yana, totdat Darko zich er dan mee moeit. Waarop dan een jammerconcert volgde en het liedje opnieuw begon. Onophoudelijk. Alsof we naar een slechte herhalingslus zaten te zien van een huisherinrichtingsshow. Nou... die herinrichting is geen probleem. Sinds een week hangen er bij ons spiksplinternieuwe gordijntjes en ik ben er echt weg van. Lagun is er helaas NIET van weg ... te houden. En haal ik hem erbij weg, dan vliegt ie de planten aan. Nu, ik klaag niet over zijn frisgroene geurtje hoor - ik prefereer het verre boven zijn pralientjesgeur. Maar ik houd de tuin ook graag buitenshuis. Binnen hoeft echt niet bezaaid te zijn met zand en bladeren.

Om 22 u kan ik het niet meer aan. Mijn positieve oplossingen zijn uitgeput. En ikzelf ook. Ik beslis in bed te kruipen en Lagun mee te nemen om hem in zijn bench te stoppen. Mijn oordoppen houd ik alvast in de aanslag.

Maar ze zijn niet nodig. Lagun ligt nog niet goed en wel op zijn kussen of hij slaapt al! Amai, het ventje zat precies vast in zijn overdrive-modus.

Ikzelf moet niet echt onderdoen voor de kleine man. Vier bladzijden luchtige lectuur (zware bekentenis: ik zit ook aan de Grey-trilogie... ahum :-)) en mijn oogjes vallen dicht om pas terug open te gaan om half zeven. Ik voel me uitgeslapen. Vandaag zal ik er tegen kunnen. Laat maar komen Lagun!

En dat doet ie ook. Ik spring nog even in de douche en hoef de radio niet aan te zetten, Lagun zorgt voor muziek. Zodra de kraan stopt met lopen, stopt ook zijn liedje. Snel afdrogen, in mijn kleren springen en naar buiten met de kleine man.

Hij doet dankbaar zijn plasje – of zeg maar plas want 't duurt even – en komt algauw terug naar binnen. Het regent pijpenstelen.

Zodra het licht wordt buiten, ga ik op pralientjesjacht. Als ik weet dat de tuin “puppyproof” is, kan ik Lagun en de andere twee buiten stoppen als ze het wat te neig uithangen. Mijn schat is groot tegen dat ik de tuin rond ben... schaam op jou Veerle! Natuurlijk, de dooi heeft ook pas vele hoopjes naar de oppervlakte gebracht. (excuses excuses...)

De ochtend verloopt relatief kalm. Het trio slaapt en ik profiteer om wat te vertalen.

Omstreeks elven worden ze allemaal plots erg actief. De lus van gisteravond begint weer. Oh god... Naar buiten jullie! Haha, had je gedacht baasje, 't is wel hondenweer buiten hé! Ewel dan ... Pff, het regent zo hard, ze zijn met geen stokken buiten te krijgen.

Hoe moet ik dit toch geregeld krijgen? Kan ik mijn werk echt wel combineren met een correcte opvoeding? Ik heb zo weinig tijd vandaag. Tijdens mijn lunchpauze word ik verwacht in de Colruyt

voor een eerste one on one-training met Christel en vanavond kan ik niet lang overwerken want ik heb avondles.

Ik denk dat ik Christel straks zal bestoken met vragen. :-) Ik zou onder andere moeten weten hoe te reageren op Lagun's blaffen. Als hij dat naar Darko en Yana doet omdat zij weer eens alle speelgoed hamsteren, krijg ik dat snel opgelost. Speeltje wegnemen en spelen met Lagun. En als dat niet helpt, dan genadeloos alle speeltjes weg en kindjes in de tuin.

Maar nu net zit hij gewoon op zijn poep naar buiten te kijken en begint hij ook te blaffen. Wat ziet ie toch? Zelfs geen vogeltje te bespeuren in de tuin. 't Zal toch niet op de regen zijn hé? Dat zou slecht nieuws zijn... in België wonende en zo... :-)

12u30... aiai, Christel zit vast in het verkeer. Wateroverlast op de baan. Je zou denken dat we daar in België toch al aan gewoon zijn niet? Onze geplande middagtraining in de Colruyt wordt even opgeschoven naar een training vlak voor de avondles in de Delhaize in Asse. Geen probleem, we zijn nog jong en flexibel. :-)

Ik land enkele minuten voor Christel aan de Delhaize, helemaal zonder gps! Louter op de uitleg van Christel afgaand. Zeg nog eens dat vrouwen geen gevoel voor richting hebben.

Lagun doet flink zijn besoiens en is in zijn nopjes met al dat rondvliegende vuil. Wat een weertje toch. Gelukkig hoeven we niet lang buiten te wachten. We gaan binnen en Christel geeft me meteen een gevreesde opdracht: laveer maar tussen al dat eten en houd Lagun aan de voet, zonder te corrigeren met de leiband natuurlijk want dat zal de persoon voor wie hij later zal werken hoogstwaarschijnlijk ook niet kunnen. Slik. Ik heb nog niet geoefend op de binnencirkel lopen. Mijn tactieken so far zijn stoppen wanneer hij trekt of, sinds kort, een andere richting uit gaan en snoepjes geven ter hoogte van mijn knie. Hopelijk is dat ok... Waarom twijfel ik nu toch plots aan alles?

Christel laat me even doen en ik voel me al gauw op mijn gemak. Het is een wisselend succes maar al bij al geen slechte start vind ik. Of de juf daar ook zo over denkt? ;)

Ik krijg een volgende oefening; Christel neemt de leiband over en vraagt me naar de andere kant van een rayon te gaan en Lagun bij me te roepen. Oh, die kan ik! Vol zelfvertrouwen stap ik lekker ver naar de andere kant van de gang, ik hurk me neer en roep Lagun. Mijn flinke man komt meteen aangestormd. Flapperdeflap...flap... rem... duik onder de rekken... Lagun? Laguuuuun!!!! Viens... Nikske jong, dat daar onder de rekken is veeeeeeeeel boeiender dan ik. Hij heeft nergens nog oor naar. Geen wonder natuurlijk want er steekt enkel nog een knap poepje van onder het rek. Mooi hoor. Ik ga hem ervanonder vissen. Zo, dat wordt oefenen op die viens dus! Weten we ook weer.

Christel legt me de binnencirkel nog eens uit en ik heb het vrij snel onder de knie. Of niet? Ahum... binnen een mum van tijd loop ik buitencirkels, heb ik het snoepje in de verkeerde hand, beloon ik niet helemaal op de juiste plaats... jeetje toch. Best wel moeilijk. Maar... mijn zijdelingse buikspieren zullen geweldig getuned worden als ik nog veel van rechtsboven naar helemaal linksonder moet om een snoepje te geven. Nuja, één kant van mijn buik zal dan toch getraind worden. :-)

De training vandaag duurt niet zo lang maar in mijn hoofd heb ik al een hele waslijst aan oefeningen voor de komende weken. Nu begint het echt.

Christel lacht even: wacht maar, straks wordt het echt moeilijk om zijn aandacht te houden...

Waarom? En dan zie ik dat ze Larka mee heeft. Oja, daarom. Mission Impossible! :-)

De twee kunnen het fantastisch goed met elkaar vinden en rollen de klas door, twee uur aan een stuk door.

Dag 34 - woensdag 30 januari

Veel last (noch gezelschap) heb ik gister niet meer gehad van Lagun. Sterker nog: zelfs deze ochtend piepte hij met moeite toen hij ons hoorde opstaan om 6.20 u. Ik kan hem met moeite een paar korreltjes laten eten. De arme stakkerd zit slaapdronken boven zijn eetkommetje naar mij te staren van "wat moet ik daar nu mee"...

Ik wil hem even buiten laten in de tuin maar zelfs na een lange nacht en veel water drinken gisteravond, wint klaasje vaak het van zijn volle blaas. Dat belooft!

Het regent werkelijk pijpenstelen buiten. Geen weer om een hond door te jagen dus dat doen we dan ook niet. Ik neem nog eens de auto naar het station. Daar aangekomen leeft Lagun ineens wel op. Ik laat hem zijn ding doen. Meermaals! "Oef", denk ik dan bij mezelf, "veel kan er nu alleszins niet uitkomen in de trein." Ik doe nog een korte wandeloefening maar veel zin heeft ie er niet in. Wel om op de arm te gaan. (Joepie ;))

In de trein krijg ik nog tien wakkere minuten van de jonge man en die benut ik dan om aandachttoefeningetjes te doen. Hij ziet me snoepjes nemen in beide handen en ik spreid mijn armen in de lucht. Ik verwacht dat mijn handen veel aandacht zullen krijgen maar wanneer ik zijn naam zeg, kijkt hij me mooi recht in de ogen. Flinke man! Ik kan het al redelijk rekken zelfs. 5 tot 10 seconden... meer wil ik nog niet wagen. Een medereiziger probeert ook Laguns aandacht te krijgen. Ha, mooi niet! Lagun gunt hem geen blik waardig. Smelt smelt. :-)

Hij nestelt zich onder mijn zitje en dommelt in voor de rest van de rit.

In het Noordstation draag ik Lagun de trap af en zet ik hem meteen op zijn pootjes neer. Ik denk dat ik hem nu intussen al mag vertrouwen om niet ineens een besoin te doen in de lange gang en hal naar buiten.

Hij stapt flink mee, al blijft hij wat te ver achter soms. Nuja, beter wat achter dan voorop trekken? Wanneer we de uitgang naderen, fixeert hij zich plots op een van de vele daklozen die daar 's ochtends samenkomen. Een blafje. En nog een... vreemd... en dan zie ik het: de meneer is aan het roken. Dat heb je heel juist Lagun, hier mag niet gerookt worden! ;-)

Toch maar eens uittesten misschien. Hij heeft nochtans al genoeg rokers ontmoet en voordien nooit gereageerd. Maarja, wie weet wat speelt er door die snoezige kopjes van onze viervoeters nietwaar?

Dag 35 – donderdag 31 januari

Donderdag al... ben je niet wat vergeten over gisteren Veerle? Mja, neen niet echt. Ik heb niets meer geschreven om de heel eenvoudige reden dat er niets noemenswaardig meer is voorgevallen.

Ons kleine meneertje moet erg zwaar onder de indruk geweest zijn van zijn avondje met oudere dame Larka want hij is gewoonweg niet meer wakker geworden! Nuja, ... overdag toch niet. Zuchtje... Kom ik zo bij.

Heel even zag het er niet zo goed uit voor mijn stapeltje vertalingen maar zodra we alle vuilnisbakken en planten opnieuw omhoog hadden gezet, alle woordenboekenkasten hadden gesloten en alle kabels hadden gecamoufleerd, zag de kleine man geen andere optie dan zich neer te ploffen op zijn dekentje en de peuter in zich te laten rusten. Dat was rond half tien...

Om elf uur zat ik helemaal alleen met de schone slaper en een blaas die op springen stond. Dilemma: Lagun wakker maken en meenemen naar het toilet, wachten tot collega terug is met een heel reële kans op blaasontploffing of Lagun alleen laten in het bureau. Haha, dat laatste heb ik niet heus overwogen. Een verwarmingstoestelletje in ons bureau heeft al eens voor een middagje algemene werkonderbreking gezorgd voor het hele gebouw, ik mag er niet aan denken wat zo een klein monstertje alleen kan aanrichten. Optie 1 dus maar, ook al werd die maar lauw onthaald door mijn slaapdrongen gezelschap. Zelfs de buitenlucht kon hem niet verleiden tot meer dan 2 druppeltjes en nog voor we terug waren in het bureau, sliep de jongeman al opnieuw. Ik denk niet dat hij zich echt bewust is geweest van dat uitje. De hele dag door heeft hij zijn bezoekers getraakteerd op zijn rug en op gestoorde geeuwjes. Tot vijf uur! Ma ventje toch!

In de trein hebben we een wakker moment gehad van een half uurtje en thuis is ie toch een uurtje gezellig geweest met Yana maar dat was het dan. Ik heb er maar de helft van zijn dagportie korreltjes weten in te krijgen. Niet dat hij echt veel calorieën zal hebben verbrand vandaag natuurlijk. ;)

Maar dan... tijd om naar boven te gaan... dat was zijn cue om wakker te worden. En mijn blond moment waarop ik dacht dat hij wel stil zou worden als ik hem negeerde. Haha.

Zijn gejammer evolueerde evenwel heel snel van "maar ik ben nog niet moe baasje" naar "LAAT ME ERUIT, IK GA DOODGAAN, TOEE" ... Het klonk menens. Even heb ik hem laten begaan maar toen bedacht ik dat het wel erg hard aan het waaien en regenen was buiten en dat voor het eerst alleen in het donker, onder een schuin dak met velux-raam en een luidruchtig ventilatiegat een storm moest meemaken. Zelfs ik was niet helemaal op mijn gemak met momenten. Dan maar de bench verhuisd naar onze kamer waar hij al snel bedaarde. Helaas niet voor lang. De hele nacht hebben mijn mannen concert gehouden; als Lagun eindelijk zijn draai had gevonden en met een theatrale zucht in slaap viel, begon Koen te snurken. Zucht.

Om kwart na zes vond ik het welles en ben ik mee opgestaan met twee mannen die duidelijk verwonderd waren over mijn zombietoestand. Niet goed geslapen misschien?! Grrr.

Grote voordeel van zo vroeg opstaan op een thuiswerkdag: vroeg begonnen, is vroeg gedaan! De hele dag kan ik Lagun in de deskundige poten van Yana laten. Ze gunt hem niet veel slaap vandaag. Oef. Er staat ook nog een stevig windje buiten maar het regent al even niet meer en Lagun vraagt om de haverklap om buiten te mogen. Hij vindt het precies het einde. Elk grassprietje in de tuin zal besnuffeld worden vandaag, bokkesprongen worden geoefend, de zandbak wordt ontdekt (maar niet goedgekeurd... 't is blijkbaar veel leuker om ergens te graven waar het niet mag!), ... en Darko en Yana bekijken het allemaal van de zijlijn. Ze snappen het duidelijk niet en willen liever lui binnen liggen bij mij. Komaan hé gasten, laat jullie niet kennen! Watjes...

Vanavond mag Lagun nog eens mee op restaurant. Hopelijk weet hij nog hoe het moet. :-)

Dag 37 – zaterdag 2 februari

Amai wat een geren de voorbije dagen. Donderdagavond is Lagun bijna gedognapt! Door de familia die het Italiaanse resto uitbaat. ☺ Na 40 minuten te hebben gezocht naar een parkeerplaats met een jammerend hondje achterin dat niet wilde plassen vlak voor we vertrokken, kwamen we uiteindelijk om half negen – niet zo sereen – aan in een bomvol klein maar gezellig Italiaans restaurantje in Gent. We hadden gereserveerd maar omdat we zo laat waren, moesten we toch even wachten totdat een tafeltje werd vrijgemaakt voor ons. Wachten mochten we doen aan een heel klein tafeltje op een meter van... de keuken! Oh, hemel. Ik heb me zelfs niet gewaagd aan een oefeningetje “aandacht voor mij” met Lagun. Het enige waar hij nog oog (en neus) voor had, was die ene deur – je zag zo dat hij er een hemels licht uit zag verschijnen en de dansende Italiaanse ham-engeltjes aan het tellen was. Gelukkig mochten we tien minuutjes later – nog minder sereen – aan tafel helemaal vooraan in het restaurant en werden we snel bediend. Ik ben niet zo een aangenaam persoon als mijn suikerspiegel daalt naar het schijnt. ;-)

En Lagun speelde dus met zijn leven door te liggen sleuren aan de leiband terwijl een heerlijk bord pasta alle vongole voor mijn neus werd gezet. Maar ik wilde natuurlijk ook geen onaangenaam aroma van het kleine heerschap dat mijn eetlust zou verpesten dus ik ben een flinke meid geweest en ben heb mijn kont maar naar buiten gerept. Het duurde niet lang voordat ik nog een nr. 1 en 2 kreeg gelukkig. Uiteindelijk zal Lagun me geen al te rustige maal gunnen maar lekker was het wel! Ik laat zijn onrustigheid niet aan mijn hart komen en bestel nog een huisbereide tiramisu ook. De leiband maak ik aan mijn stoel vast en ik zorg dat meneertje speelgoed, eten en drinken heeft. Terwijl ik een gesprek probeer aan te knopen zie ik plots een koppeltje achterin het restaurant dat ook een mooi chocolade pupje mee heeft. Oh hoe ... lief? Potverdorie, Lagun! Hij loopt gezellig met leiband en al alle tafels af te schooien. En uiteraard krijgt ie overal aandacht. Grrrr. De vermoeidheid zal hebben toegeslagen zeker toen ik dacht de leiband te hebben vastgemaakt aan mijn stoel. In een mum van tijd staat het hele keukenpersoneel, de hele familie, in het restaurant. Nu zal ik een slechte beurt gemaakt hebben. ☹ Maar neen hoor, dochterlief neemt Lagun op – recht de keuken in. EEK! Pater familias stuurt hen gelukkig snel buiten en ik probeer Lagun terug over te nemen. Probeer. En faal. De familie is blijkbaar dol op honden en aangezien ze zelf maar 1 chihuahua mogen hebben, willen alle broers en zussen hun hart ophalen met de kleine man. Gelukkig had ik zijn jasje al uitgedaan. Pater familias houdt ons nog wat aan de klap met wat grappa. Iedereen tevreden. ;)

Lagun zal uiteindelijk de hele avond wakker blijven. Dat zou toch een goede nacht moeten worden... en ja hoor. Hij gunt me mijn korte maar diepe slaap, een slaapje dat ik graag in de trein zou voortzetten, wat hij me eveneens gunt de lieverd – maar mijn occasionele treingezel uit Landegem niet. ;) Ben uiteraard blij om Luc terug te zien na een paar weken maar of hij dat zal gemerkt hebben door mijn geeuwen door? ;-)

's Voormiddags zit ik helemaal alleen in ons grote vertalerspenthouse. Lagun heeft onderweg van het station zoals gewoonlijk zijn nummertjes gedaan en stormt meteen zijn bench in wanneer we arriveren (ik zet daar altijd zijn drinkbakje in weg wanneer ik naar huis ga). Geduld jongen, ik moet eerst nog water halen. Lagun wandelt flink mee aan mijn zijde en wijkt zelfs niet van ons pad af om hallo te gaan zeggen in de verschillende bureaus. Flinke man! Onze wandeloefeningen beginnen al vruchten af te werpen (dat heuptasje waar ik af en toe een snoepje uit tevoorschijn tover doet

wonderen natuurlijk). We gaan naar de keuken, naar het mensentoilet, en terug de lange gang door naar ons bureau. Lagun drinkt zich even verloren en valt bijna ogenblikkelijk met zijn kopje in zijn drinkbak in slaap. Cutie toch. ☺

Het wordt een eenzame voormiddag voor me. Lagun wordt pas wakker rond 13 u wanneer mijn collega van vandaag arriveert. Ik ga even buiten met hem en geef hem zijn eten. Veel honger lijkt hij tegenwoordig niet te hebben echter. 375 gram? Echt niet jong. Ik ben blij als ik er 250 en wat snoepjes in krijg. Het beest in hem is wel goed wakker deze keer. Ik merk dat ik er niet vanaf zal komen door hem af en toe achter een balletje te laten crossen en zijn anders favoriete touwtje doet het em ook niet. Dan maar even een wandelingetje langs zijn fans. Ik waag me op de tweede verdieping – waar mijn nieuwe bazen (sinds vorige dinsdag) zitten. Ik moet 80 meter gang door voordat ik bij Jan kom, zijn allergrootste fan. Ik haal welgeteld 10 m en dan hoor ik een stem vanachter me “ah, wie we daar hebben”... Axel Desmedt, een van onze Raadsleden. Oh please be good Lagun... “Assis”... en hij gaat zitten, met enkel aandacht voor mij – tot ons Raadslid binnen een straal van een meter komt en dan lanceert Lagun zich. “Een fan? Maar die moet ik bespringen baasje!” Zucht. Gelukkig is ons Raadslid inderdaad wel een fan. Maar opspringen is sowieso uit den boze hé kleine man. Lagun gooit er nog een paar vlijmscherpe puppytandjes bovenop maar mijn baas is niet van gisteren en weet precies wel van aanpakken. Ik ook intussen. Eind goed, al goed. ☺

10 meter verder krijgen we de hele personeelsdienst over ons en al snel moet Lagun 12 fans te woord staan. Collega's komen aangesneld om hun koekje van bij de koffie op te offeren... Lief hoor maar eum... neen, dat mag ie toch echt niet hebben. Iemand biedt hem zelfs haar drinkbekertje aan met water – en ja hoor dat smaakt. Hij slobbert het helemaal leeg – nuja, bijna helemaal. Vlak voor het eind zet hij zijn poot er kordaat op en doopt hij de gang. Hilariteit alom. Zucht. ;)

Er zijn al 15 minuten voorbij. Tijd om rechtsomkeer te maken. Volgende keer beter Jan. ;-)

In het bureau merk ik dat ik mijn elektrisch verwarmingsvuurtje ben vergeten uit te doen voor de wandeling. (Ik heb zo geprobeerd om mijn dikke doorweekte jas erboven te drogen.) Lagun lijkt wel opnieuw een dutje te kunnen gebruiken (populariteit eist zijn tol) en installeert zich op een dekentje naast me. Een half uurtje later zie ik hem plots een meter hoog springen aan mijn andere kant en verwoed aan zijn neusje likken. Oh, ik had niet gemerkt dat hij was recht gekropen zelfs. De kleine man heeft aan het bloedhete verwarmingsvuurtje gesnuffeld! Aiai... maar geen paniek. Niks te zien aan dat snoezige neusje en Lagun bedaart snel. Oef!

Even later maken we nog eens een goede naam voor onszelf. Ik neem een slaapdronken Lagun mee op sleeptouw naar de keuken om een tasje thee. Het geluk wil dat ik hem aan de leiband houd deze keer - ik had zo een vermoeden dat hij onderweg wel eens zou beseffen dat hij naar het grote toilet wil buiten en dan komt zo een leiband best van pas. Wanneer we in de hal komen vlak voor de keuken, vliegt de deur meer dan gezwind open en komen er twee Engelstaligen in pak de hal in gestapt, tot hun grote verbazing bijna een pup vertrappend. Hun blik was goud waard, waar is toch dat fototoestel wanneer je 't echt nodig hebt?! :) Er weerklinkt een grote bedrijvigheid in de vergaderzalen naast het keukentje. Even later hoor ik van Michele van de receptie dat er een bijeenkomst aan de gang was van Berec, zomaar even de overkoepelende organisatie voor alle Europese regulatoren. Ahum... Wat een raar beeld moeten ze nu hebben van het BIPT. Vorige week wordt de Belgische regulator op zijn kop gezet door de vernietiging van de benoemingen van twee van de vier Raadsleden, deze week struikel je er over een hond... Er gebeuren rare dingen.

In de treinrit huiswaarts droomt Lagun volop van al die nieuwe speelvriendjes volgens mij. Deze week heb ik opnieuw een groot gemengd fruit- en groentepakket besteld bij mijn regionale voedselteam en dat moet nog afgehaald worden bij boer Clincke. Onze kleine vriend mag mee. Hij kan dan nog niet mijn boodschappentas dragen maar ik zie nu al duidelijk de wil om mee te helpen met al dat lekkers. ;-)

En de dag is nog niet gedaan. Vanavond heb ik ook mijn eerste MAG-vergadering van het jaar, traditioneel vooraf gegaan met een etentje voor de comitéleden. Lagun lijkt nog steeds in vorm dus ik besluit hem ook even voor te stellen aan de fellow motards. Ik verwacht dat de kleine man het niet lang zal volhouden en tegen het eten wel aan mijn voeten zal liggen slapen. Maar dat was duidelijk zonder een vergaderzaal vol sigarettenpeuken en ander afval gerekend. Het wordt een avondje pak-me-dan-als-je-kan en het imago van al die stoere bikers krijgt een flinke deuk wanneer we onderdoen voor een drie-maand jonge pup met deugniet all over him geschreven. ;) Die verbondenheid onder motards is gelukkig sterk op alle vlak en ook voor de opvoeding van onze allerkleinste sta ik niet alleen. Lagun is best fan van de BBB : mannen met Baarden en BierBuikjes. :-)

Na zijn warme ontmoeting met mijn elektrisch verwarmingstoestelletje ziet hij het deze avond ook wat groter: er staat een groot warmtekanon op gas te blazen om onze zaal warm te houden. Dat is ook zowat het enige dat hem vanavond kan afleiden van zijn speurtocht naar verboden schatten tussen de spleten van de houtplinten - en hij merkt het beest eigenlijk alleen maar op omdat hij toevallig recht door de warmtestraal huppelt. Even gaat dat neusje in de richting van de blazer en denk ik dat hij eraan gaat snuffelen maar onze kleine flat is geen ezel. Onze man heeft bijgeleerd vandaag en stopt zijn neusje algauw terug waar het hoort. Enfin, terug tussen de plinten. :-)

Om 1 u is de vergadering eindelijk gedaan en keer ik op automatische piloot terug huiswaarts met mijn ventje. Die zal wel goed slapen! En Koen heeft me beloofd dat hij de ochtendshift op zich zal nemen. Hmmm, ik heb er zin in. Dons, here I come!

Dag 38 - Zondag 3 februari

Gisterochtend hadden we een afspraakje bij dierenartse Wivine. Tijd voor wat spuitjes kleine man. We komen mooi op tijd aan in de praktijk en Lagun voelt zich meteen thuis. Snuffel snuffel snuffel... spring achteruit!! Wat is me dat daar nu?!

Lagun gaat in sluipmodus. Hij heeft het gemunt op een ingekaderde affiche die op de grond tegen de muur staat, met daarop een foto van een hond! Ma kereltje toch. Hij vindt het écht niet kunnen dat die hond daar zo onbewogen blijft onder zijn intimidaties. Blaffen, boksen, besluipen en bespringen... Ik leid hem even weg. (Dat er 1 meter boven zijn koppie een kat ligt te spinnen, dat kan hem niet deren blijkbaar ;-)).

Tijd om op de tafel te gaan. Onze dappere vriend krijgt het totaalpakket vandaag: herhalingsinenting, rabiës (in april gaan we immers een weekendje naar de Ardennen en in mei een weekje Oostenrijk) en iets tegen zijn schilfertjes. Ik had de voorbije dagen al opgemerkt dat hij steeds vaker begint te krabben en dat er wat sneeuw op zijn vachtje leek te liggen – ondanks de dooi. Wivine neemt een paar schilfertjes om te controleren onder de microscoop en stelt me gerust dat er geen mijt tussen zit. Het zijn “gewone” schilfertjes. Tijd voor Head & Shoulders dan? Neen hoor, ik

krijg een spuitbusje mee met wat olie dat ik over zijn eten moet verstuiven. Lekker vitamientjes voor de vacht. Een mogelijke oorzaak is dat hij een licht vitaminetekort heeft omdat hij zijn voorgeschreven dagportie nooit op krijgt maar hij staat heel gezond voor de rest. 9,2 kilo maar liefst al. Jongens toch wat gaat ie hard!

Thuis merk ik het ook: het bakje water op de grond blijft al een hele tijd onaangeroerd. Hij slobbert liever het bakje in de standaard van Yana uit en de voorbije dagen hoeft ie daarvoor zelfs niet meer op zijn achterpootjes te staan. All fours on the floor. Onze kleine man wordt groot. (Ik probeer niet teleurgesteld te klinken – elke leeftijd heeft zijn charmes natuurlijk. :-))

Na de dierenarts rijd ik door naar Elke. Ik ga haar ontvoeren voor een pannenkoekje en babbel want we hebben onze girls night donderdag gemist. Onze mannen hebben er helemaal geen probleem mee om ons een middagje te missen, dat bespaart hen een hoop gebitch van ons voor de rest van de week. Maar sorry Lagun, jij moet het wel aanhoren. ☺

Matthias staat klaar voor zijn middagdutje maar wil eerst toch nog eens een balletje gooien van Lagun. Als hij ons ziet verschijnen zegt ie niet “waf” maar “bal”. ☺ De wondere wereld van associaties toch hé: hond = bal. Lagun vindt het best. Hij flappert achter zijn balletje aan, en brengt het mooi meteen terug naar Matthias. Nog eens! En zo maken onze kindjes elkaar braaf moe.

We zetten aan naar Gent centrum. De solden zijn voorbij dus dat zal wel meevallen qua drukte. Oh ja Veerle? Jeetje, bijna alle parkings zijn volzet! Het duurt even maar we vinden nog een gaatje in de buurt van het pannenkoekenhuisje gelukkig. Lagun gaat flink mee de lift in – al heeft ie nog steeds wat aanmoediging nodig om die drempel over te stappen. En zodra we in de frisse buitenlucht stappen, gaat ie hurken. Plasje. Joepie. Tien meter verder: hoopje. Yes, daar zijn we vanaf. Had ik gedacht... Niet dus... iets verder gaat ie opnieuw hurken: hoopje nr. 2! En die bergjes worden telkens maar hoger. Deze keer staan we wel slecht geparkeerd vriendje: midden op de tramsporen op de Korenmarkt. Gloemps! Ik zie van overal bussen en trams aankomen, de Korenmarkt ziet zwart van het volk, ... maar geen druk hoor jongen. Ahum. ;-) We krijgen het op tijd opgekuist. Ons heerschap ziet er opgelucht uit. In Gwenola's gaat ie zich meteen op een bolletje draaien en een tukje doen. Ideaal. De meisjes kunnen met een gerust hart hun hart ophalen. ☺

We blijven een paar uur babbelen en Lagun wordt langzaam maar zeker terug wakker. Ook hij eet nog wat en met hernieuwde bronnen beginnen we aan ons wandelingetje. Lagun heeft enorm veel aandacht voor mij. Doe je nekje geen pijn hé jongen. Het is zalig. Elke geraakt er niet vanover – jaja, zij heeft mij een paar keer bijgestaan in mijn lijdensweg om Darko te leren mijn arm niet te ontwrichten tijdens een wandeling. Dat leverde wel anders reacties op van het publiek. Lagun wordt binnen de kortste keren de ster van de Veldstraat. Mijn knappe ridder.

's Avonds rollebolt hij nog lekker met Yana het huis door terwijl mijn ouders op bezoek komen en om half elf kan iedereen tevreden en voldaan zijn bedje in. Zalig.

Iets minder zalig voor Koen weliswaar... de arme stakkerd verhuist midden in de nacht naar de zetel beneden omdat hij me niet wil wakker maken met zijn gehoest. Ik waardeer het wel maar ben me er maar heel vaag van bewust. Pas 's ochtends om 8 u wanneer Lagun me wakker jammert, besef ik goed en wel dat ik echt alleen lig. Uitgeslapen en vol medelijden kom ik beneden.

Vandaag zouden we naar Oostende gaan met Jan, Maryse en hun twee viervoeterkindjes Louka en Sam. Hopelijk ziet Koen het nog zitten. Darko en Yana hebben de beweging en aandacht broodnodig (of is dat mijn schuldgevoel dat spreekt tegenover mijn twee eigen kindjes...?)

Zondagavond...

Lucifers houden mijn ogen open terwijl ik dit type. Ja hoor, we zijn nog naar 't zeetje getrokken. Vier tweevoeters en een bonte verzameling van viervoeters: een XS mechelaartje, haar XL stiefbroer, onze flatcoated pup, een beagle en een ruwharige podenco. Yana en Lagun mogen meteen los op het strand, zij kijken niet ver van onze zijde. Even later worden ook Sam de beagle en Louka de podenco gelost. Die laatste twee schieten wel als een speer uit een boog de wijde wereld in. Het zijn twee goedgezakkers en ze komen wel terug - maar niet zonder hun baasjes toch telkens weer even te laten zweten. Lagun volgt gelukkig niet in hun voetsporen. De junior van de bende doet het voortreffelijk. Bijna een vol uur stapt hij mee met de bende. Hij moet wel even dag gaan zeggen tegen elke voorbijganger - en niemand is uiteraard immuun voor zijn charme - maar hij komt heel vlot terug wanneer ik hem roep.

Wanneer onze handen bijna zo vervroren zijn dat we geen snoepjes meer uit onze heuptasjes kunnen toveren en onze billen in staking willen gaan, stoppen we de beestjes in de auto's. Tijd voor een heerlijke picknick à la Maryse. Onze borden waaien bijna weg en na een half uurtje bibberen de vorken uit onze handen maar het smaakt!

Ik ga Lagun halen uit de auto. We hebben nog een tentoonstelling te bezoeken en ik vermoed dat hij als enige viervoeter zal binnen mogen met zijn frakje. Even bij de les blijven nu vriendje: 't is aan de leiband te doen hé. Ik heb nog niet genoeg op de binnencirkel geoefend met hem maar het wandelen lukt redelijk. Ik vraag zijn aandacht en 9/10 krijg ik die ook. Wanneer hij dan een paar meter mooi op zijn plaats loopt, krijgt ie een snoepje.

We lopen even verkeerd met als resultaat dat Lagun al slaapwandelen aankomt op de tentoonstelling. Wat lief van hem om me de kunstwerkjes in alle rust te laten bestuderen. ;) Een van de kunstenaars is mijn oude baas, de topman van het BIPT. Ik heb maar heel kort voor hem gewerkt voordat hij met pensioen ging. We schudden elkaar heel beleefd en stijfjes de hand maar ik merk dat het helemaal niet dezelfde man is die voor me staat en dat heeft niet alleen met zijn pensioen te maken maar met zijn duidelijk grote dierenliefde. Ik kan mijn ogen niet geloven wanneer ik die grootse man tegenover wie ik me zo klein en nederig voel, door zijn knieën zie gaan en zie spelen met mijn kleine man. Hondjes domineren binnen de kortste keren ons gesprek en wanneer we afscheid nemen vraagt hij zijn vrouw zelfs om hun eigen - veertienjarige - labrador uit de wagen te gaan halen om aan ons voor te stellen. We vertrekken met drie kussen op de wangen, van een nog steeds groot man.

Boven op de kille strakke wind begint het nu op de koop toe ook nog te regenen. Brrrr. Lagun heeft er geen zin meer in en smijt zich letterlijk tegen de grond en weigert alle dienst. Ocharme toch. 't is wel al veel geweest hé? Ik pak hem op en krijg dankbaar likjes. Nog voor we aan de auto zijn, slaapt hij.

Thuis eet hij nog goed. De tip van Gerrit om wat oud wit brood bij zijn korrels te doen, lijkt te werken. We komen nog steeds niet aan 375 gram maar ik ben tevreden met een kleine 300 en overweeg om straks zijn kommetje met de rest bij hem in de bench te zetten.

't Is 20 u, elk spiertje in mijn lijf schreeuwt om rust, vooral mijn oogspiertjes, Koen is gaan handballen, mijn "kindjes" knorren allemaal voldaan... tijd om te profiteren. Glaasje wijn, chipje en What women want... almost perfect. Tataa.

Dag 39 – maandag 4 februari

Man man, over een typische maandag gesproken! Na een nachtje naast mijn ventje die Darko intussen onder tafel blaft, laat ik me dodelijk vermoeid uit bed rollen op de onzachte tonen van mijn wekker. Geen reactie uit Laguns kamer. Die zit ongetwijfeld nog achter zijn balletje aan op het strand van zijn dromen.

De hele ochtend volgt hij me lekker gedwee. Ik profiteer ervan om wat vroeger naar het station te vertrekken met de wagen en er de binnencirkel te oefenen. De start wil niet zo lukken want telkens wanneer ik hem vraag te zitten, gaat ie voor me op zijn poep zitten. Probeer ik dan naast hem te komen, dan verzet ie zich weer. "Zit voor" zou geen probleem zijn maar ik word duizelig van onze dans. Met de nodige snoepjes wandelt hij wel mooi met mij mee naar het perron.

We komen net op tijd boven want daar is de trein al... hm... een andere trein vandaag. Vreemd. Ook in de verste verte geen eerste klasse te zien in de buurt van waar ik sta. Zuchtje. Ik stap de trein in maar ik kom niet ver. Hij zit nu al bomvol! Dan maar blijven staan in een tussencompartmentje. In Drongen perst de schoolgaande jeugd zich er nog bij en ik zie geen andere keuze dan Lagun in mijn armen te nemen om te voorkomen dat ie verpletterd wordt. Hij vindt het best ok. Negen kilo jong... Negen kilo tweehonderd... Dat voel je wel na tien minuten. Zeker als het negen kilo's zijn die niet willen blijven stilzitten. Lagun trakteert me wel op een grondige wasbeurt. Hij gaat zelfs zo grondig te werk dat een van mijn oorbellen uit mijn oor floept. Ons publiek krijgt waar voor zijn geld. Eén jongen vindt het echter niet zo leuk dat iemand van hetzelfde geslacht alle aandacht krijgt. Ik laat de ene opmerking na de andere van me afglijden maar wanneer hij stoer opmerkt tegenover zijn vriendjes dat hij wel een hond in de trein kan verdragen zolang die maar niet blaft, kan ik het toch niet laten. "Ja stel je voor, een hond die blaft?!"... hilariteit alom, ook van zijn vriendjes. Van hem zullen we geen fanmail moeten verwachten. ;)

In Gent stapt de schoolgaande jeugd gelukkig af. Betekent echter niet dat ik een zitplaats zie voor Lagun en mezelve. Dan maar blijven rechtstaan. De trein blijft nog lekker lang staan in Gent en hoe langer die deuren open blijven, hoe meer mensen zich als sardientjes naar binnen persen. Het wordt een hele beproeving. Maar Lagun slaagt met verve! Ik heb een varkensneus mee en die valt gelukkig wel in de smaak. Ik krijg er Lagun mee op de grond tussen mijn benen en kan hem zo wat bescherming bieden tijdens de heikele rit.

We komen in 1 stuk toe in Brussel. Ik ben niet geheel ontspannen (zie me daar het eufemisme van de maand ;-)) maar wel apetrots op mijn flinke assistent in spe en wanneer hij dan nog eens mooi meeloopt aan mijn zijde om drinken te halen voor ons beidjes, zonder in de bureaus van anderen binnen te stappen, en zich op zijn dekentje nestelt om een tukje te doen, haal ik diep adem. All is well again.

Rond elf is het tijd voor een toertje. We gaan even langs op de derde verdieping en al gauw staat een halve gang rond de kleine man. Lagun weet niet waar eerst gelopen. Al die fans en maar 1 snoetje! Mr. Popi. :-) Een twintig minuten later kan ik hem naar zijn dekentje terug dragen en hij roert zich niet meer tot drie uur. Het uur van het beest. Hij is niet te houden wanneer hij wakker wordt. Onze kabels, die we nochtans al goed hebben trachten te verbergen, moeten het vergelden. Patrick en ik gaan wat kabelgeleiders opduiken om alles nog beter te beschermen en ik laat Lagun nog even uit in de BIPT-tuin. Dat lijkt voldoende te zijn. Ik kan nog een uurtje werken en dan is het tijd om huiswaarts te keren. Alweer in tweede klasse maar deze keer wel op 't gemak en al zittende.

Intussen is ie alweer een uurtje dansles aan het volgen bij Yana. Ik denk dat ze klaar zijn voor een Weense wals. Hun kip... die is allang klaar intussen. ☺

Dag 40 – dinsdag 5 februari

Veertig dagen al! Maar vandaag zijn het vooral de nachten die tellen. Deze nacht heb ik iets te echt beleefd. Lagun vond half elf om te beginnen al veel te vroeg om te gaan slapen en heeft door twee deuren zitten jammeren tot een uur of half twaalf, waarna mijn grote ventje het van de kleine man overnam met een snurkconcert. Normaal volstaat een por en een grol maar ik wist dat als ik hem deze keer wakker maak, hij het vol protest op een hoesten zou zetten. Ik ben er nog steeds niet uit welke van de twee ik het liefste hoor maar echt keuze heeft Lagun me niet gelaten. Rond 3 uur ging dat kleine bekkie opnieuw wijd open. Mja, hij heeft niet echt veel geloosd toen ik hem vlak voor het slapengaan nog even buiten liet dus het zou wel eens kunnen dat hij met een eitje zit. Om de andere twee beneden niet al te wakker te maken, laat ik Lagun buiten in het voortuintje. De hele straat mag mijn roze pyjama zien. :) Lagun vindt het daar echter maar niks dus moet ik toch met hem de living door naar de achtertuin. Oh wat een leven in de brouwerij. Lagun staat een volle minuut zijn blaas te legen en doet dan nog een hoopje. Oef, 't was dus niet voor niets dat ik ben opgestaan. Zo snel mogelijk terug naar boven nu. Ervaring heeft me natuurlijk al geleerd dat ik hem niet zomaar terug in zijn bench zal krijgen maar hij is nu toch al zo lang bij ons, tijd om eens even door te bijten. Ik verplaats zijn bench naar de badkamer (verder weg van de burens), geef hem een klein stukje dentastix en trek de deur achter me dicht. Zijn snoepje gaat niet lang mee helaas en al gauw gaat dat keeltje terug open. Man man man wat een kabaal. Wanneer mijn beide mannen omstreeks half vijf eindelijk allebei terug diep slapen en het stil is, val ook ik in een coma. Ik krijg welgeteld twee uur slaap. Vandaag werk ik thuis en Koen heeft zijn wekker iets later gezet omdat ik heb beloofd deze middag met de hondjes te gaan lopen zodat hij niet met ze hoeft te gaan wandelen vanochtend.

Maar 't is een belofte die ik zal moeten breken. Oh wat voel ik me belabberd. Nuja, ik heb het al lang volgehouden vind ik: normaal volstaat het om in dezelfde trein te zitten als iemand die over een paar dagen de griep zal krijgen, om het zelf al over te nemen. Koen is al van zaterdag een vodje.

Ik slaag er vandaag nog net in om mijn uren te presteren en over de middag een verse waterzooi bomvol vitamientjes te maken. Dat zal me er wel boven op helpen. De viervoeters zijn uitzonderlijk rustig vandaag en amuseren zich vaak met zijn 3en in de tuin.

Om vier uur besef ik dat ik vanavond niet naar mijn avondles zal moeten gaan. Snif. 't Is de laatste les voor de vakantie en daarna is het examen. Bovendien heb ik ook nog niets geoefend met de kleine man vandaag. Ik voel me zo waardeloos. 38.5, spierpijn, niezen en hoesten dat het geen lieve deugd is en hoofdpijn. Terwijl ik dit verslagje schrijf, probeert Lagun een vogel te pakken in de tuin - door

het raam heen. :-) Dat jachtinstinct was niet zo groot hebben zijn puppytests uitgewezen... maar het is er duidelijk wel!

Tijd voor een tukje nu maar eerst geef ik jullie dit nog mee:

Lagun heeft sinds vandaag zijn eigen pagina in de who's who van 't werk:

The screenshot shows a Windows Internet Explorer browser window displaying an intranet profile for 'Lagun'. The browser's address bar shows the URL: `http://intranet.ibpt.be/nl/whos-who/nl/userprofile/lagun`. The page features a header with the word 'Intranet' and a navigation menu with items like 'Home', 'De Raad', 'Pers', 'Who's Who', 'Personeel / RH', 'Opleidingen', 'Informatica', 'Tips', 'Documenten', 'Task forces', and 'Links'. A search bar is located on the left side of the page. The main content area displays the profile for 'Lagun', which includes a photograph of a brown dog sitting on a desk. To the right of the photo is a list of personal and professional details:

Naam:	Lagun
Dienst:	Vertaling
Graad:	Eerste adviseur
Locatie:	0.01
Telefoonnummer:	93
Faxnummer:	-
Description:	Boven op de intensieve opleiding die hij geniet, staat onze dnetalige collega Lagun in voor het algemene welzijn op het werk. Steeds goedgehumat vervelkomt hij u met open poten (BIPT, K9 Department). Zijn motto? "Woef!" Lagun, notre collègue trilingue, est en charge du bien-être général au travail, malgré son programme intensif de formation. Toujours de bonne humeur, il vous reçoit avec grand plaisir (BIPT, K9 Department). Sa devise : « Woof ! »

At the bottom of the page, there is a copyright notice: 'Copyright © 2011 BIPT IBPT - All Rights Reserved. Design by Cédric Dejonghe - Vincent Rogister.'